

Zarazili se.

Bettina vzdychla.

„Rknej ještě něco, já tě ráda poslouchám.“

„Tobě se líbí?“ zeptal se Jirka.

„Ne. A je hrozně mlsná. Víš to, že je hrozně mlsná?“

„Nevím, ale věřím ti to. Když má někdo takovej hlásek, věřím o něm všechno na světě.“

„Všimni si, až se někde dostane k cukroví. Cpe se jako nezavřená.“

„To se teda jednou nacpe, až praskne,“ s vážnou tváří prorokoval Jirka, „ale mně jí líto nebude.“

„Jako májová královna bude moc krásná.“

„Ty bys byla krásnější.“

Bettina se začervenala do kořínek vlasů.

„Kdepak!“

„Chtěla bys být májovou královnou?“

„Hrozně.“

„Hm,“ řekl Jirka a začal znovu dráždit Evangelínu strašlivými pohledy.

Hned druhý den měl možnost pozorovat Evangelínu mezi cukrovím. Sešel se na oslavě narozenin jednoho spolužáka. Evangelína Fishová zaujala výhodné postavení u stolu a cpala se s vytrvalostí, která by si zasloužila vznešenější cíl. Jirka se jí proti své vůli musel obdivovat. Nezastavila se ani nezaváhala ve svém úsilí. Dorty, krenmole, cukroví mizely doslova před očima a Evangelína přitom neztrácela na své éteričnosti. Cpala se cukrovím a její lokýnky, nebeské oči, růžové tvářičky a blankytné šaty zůstaly bez jedině poskvrtny. Jirka byl tak vyveden z míry, že se na ni zapomněl šklebit. Byl na cukroví borec, ale na Evangelínu by nestačil.

Další den byl nácvik tanců a korunovačního obřadu.

„Královninu vlečku ponese Jirka Brown,“ rozhodla paní učitelka.

„Já?“ zděsil se Jirka.

„Ano, Jirko. Je to pro tebe velká čest. Doufám, že si to uvědomíš a budeš se chovat jako opravdový kaválr.“

„Páni!“ vzdychl Jirka a zašklebil se pro změnu na paní učitelku. Evangelína zářila radostí. Jirka se jí jediný z celé třídy nedvořil. Konečně ho získal! Sladce se na něj usmála.

„Já neumím nosit vlečku,“ bránil se Jirka. „A nechci ji nést, protože nevím, jak se to dělá. Něco zvořu a bude po slavnosti. To bych nechtěl,“ dodal upřímně.

„Budeš mít dost času všechno řádně nacvičit,“ rozptýlila paní učitelka jeho pochybnosti.

Když šel Jirka kolem Bettiny, vtiskla mu do ruky jablíčko.

„To je dárek, schovala jsem ti ho od oběda.“

Jirka byl dojat.

„Zejtra ti něco přinesu. Jestli to půjde,“ dodal pro jistotu.

Stáli vedle sebe, Jirka hryzal jablko.

„Nechal jsem hodně velkéj ohryzek,“ řekl galantně. „Chceš to dokousat?“

„Ne, děkuji. Jirko, to bude krása, až poneseš vlečku.“

„Neponesu ji, vsaď se, že ne. Uvidíš, co já dokážu.“

„Jirko!“ vzdychla Bettina oněmělá úžasem.

„Kdybys byla královnou ty, to bych ti ji nes,“ nabídl se Jirka.

„Já bych nechtěla, abys mi nesl vlečku. Já — já bych chtěla, abys byl se mnou májový král.“

„Máš pravdu. Jak to, že není májový král?“ Jirka to nesl jako urážku mužského rodu. „Proč by vlastně nemohl být májový král?“

„Možná že je, ale paní učitelka o tom neví.“

„To není možný, aby nebyl. Kdybys byla májová královna, dělal bych májovýho krále.“

Zkoušky doslova nestály za nic.

„Jirko, nedrž tu vlečku tak vysoko! Ne tak, to je moc nízkoi! Nestůj královně za zády! Ale ne zas tak daleko, vždýt jí utrheš vlečku. Když královna jde, nemůžeš přece zůstat stát, Jirko. A zpívej s ostatními. Ale ne, ne tak nahlas. Křičíš jak na lesy, a ke všemu falešně.“

Nakonec byl Jirka sesazen ze své čestné funkce a stal se obyčejným panošem. Panoši měli vystoupit v řízách, dvorní dámy v květovaných šatech, Evangelína měla stát v královském rouše pod májí a její dvůr měl kolem ní tančit. Ke slavnosti bylo pozváno celé městečko.

Po zkoušce uviděl Jirka Bettinu, jak závisitě pozoruje budoucí královnu. Evangelína pohazovala zlatými kudrnami a koketovala v kruhu citelů.